De o parte și de alta a leadershipului

On Iunie 12, 2016

Rămâi devotat progresului științei și creației, în contextul unei poziții care să prezinte egalitate față de restul lumii.

Încercam să dau de urma unei imagini făurite de un pictor care știe să descopere farmecul unor anonime colțuri de natură, astfel încât să mă văd apropiat de o știință mai vastă, diferită de „știința limbajului". A afla taina contactului misterios dintre logica excepției de la regulă și generarea modelelor de gândire de care nimeni nu știa, însemna să acopăr toate combinațiile posibile ale unui proces de evoluție care ar fi putut să constituie un temei suficient pentru prelungirea orientării cunoașterii, într-o dimensiune complexă a ființei mele: spre superioritate.

Uneori nu mă mai recunoșteam. Păream a fi un precum un sculptor care încearcă să redea o figură dintr-o bucată de piatră neșlefuită, găsită la întâmplare pe un pământ arid. Fără îndoială, eram foarte inventiv, dar practica invențiilor consta în a face vizibil ceea ce era invizibil pentru celelalte minți, rivale și bănuitoare, care încercau să-mi înțeleagă raționamentele. Prin eforturile de a ajunge la o capacitate mare de expansiune a admisibilului, se întrezărea un pas colosal către un orizont fascinant.

Orice suprafață de amplasare a unui concept într-o perspectivă artistică, întemeiată pe o gândire care poate pune oricând virgulă acolo unde alții pun punct, simbolizează un spațiu de creație pentru că, așa cum am observat în faimoasa lume a picturilor de tipul "3D Ilussions", culoarea se reduce la o constrângere vizuală a esteticii societății urbane, molipsită de cotidianul agitat și limitat.

În asemenea caz, mă simțeam privilegiat de aportul remarcabil pe care îl puteam aduce unei arte a vieții care surprinde numai operația de prelucrare a unor imagini cu conținut de realitate virtuală, constând în identificarea unor legături între ceea ce rămâne neschimbat în timp și ceea ce se modifică prin limbajul lucrurilor. Arta unui pictor este vederea de aproape a unei legături între obiectul unei evoluții continue și obiectul unei viziuni intelectuale.

Superioritatea unei creații constă în atenția pe care o acorzi amplasării viziunii despre o realitate care te copleșește într-o demonstrație de măiestrie în mânuirea tuturor virtuților științei.

După cum Racine nădăjduia prin mijlocirea piesei "Phèdre" să împace tragedia cu un număr de persoane celebre prin pietatea și doctrina lor, tot astfel mă adânceam și eu într-un nivel de producție a cunoașterii încercând să împac două forțe antagonice: Eu însumi și Restul lumii.

Aceasta era tragedia mea, tragedia unei ascensiuni fulminante și neiertătoare, ca o scufundare într-o apă mai grea decât plumbul, din care trebuia să reiasă adâncimea propriei persoane, virtuțile cele mai înalte, mai ales nemărginita putere de a mă ridica la suprafață. Şi apoi, deasupra tuturor.

Nu puteam trece cu vederea îndatoririle unei minți conducătoare, deschizătoare de drumuri, după îndemnul *"Fă tot ce îți stă în putință pentru ca tranziția ta spre superioritate să fie cât mai ușoară"*.

În acest scop, am început prin a face un fel de extras dintr-o alternanță a celor două forțe: Eu și Restul Lumii, combinând elemente ale ambelor credințe, pe care le foloseam în identificarea nepotrivirilor și a cauzelor de risc ce mă puteau împiedica să culeg roadele muncii de creație.

Dar unui adevărat artist îi mai rămâne să facă o demonstrație de măiestrie în mânuirea tuturor virtuților științei, cele mai importante fiind sinceritatea cu care își manifestă adeziunea față de un subiect de dezbatere publică și deschiderea în fața voinței lui Dumnezeu, de a recunoaște în tot, mai ales în destinele vitrege ale vieții, posibilitatea de a da rod pentru eternitate.

Leadership: În demersurile tale de revendicare a capodoperei creației pe care o regizează știința viitorului optezi pentru tendința către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate" ?

Ştiința viitorului în ce privește actul creației este legată de tehnologiile 3D și 4D, de asta trebuia să fiu sigur înainte de a-mi prezenta referințele vizavi de modul de a trasa coordonatele unei noi dezvoltări a limbajului artistic. Nu știu care este poziția altora față de modul meu de a privi arta viitorului, dar poziția mea față de orientarea într-un spațiu de expresie care nu se potrivește cu evoluția este aceea de a fi un slujitor pentru o turmă care ascultă orbește, fără să se întrebe de ce se schimbă mereu direcția.

Dincolo de toate legile și judecățile pe care le facem în privința unor potriviri de mod, de loc, de timp, de idei, de situații în care suntem obligați să acordăm prioritate convențiilor unei lumi tot mai agresive care încearcă să-și impună limitele, poate ar trebui să căutăm și să găsim un sens acestora în contextul vieții pe care o trăim. Cu precădere în contextul unei poziții care ne diferențiază favorabil de restul lumii, prezentând în același timp egalitate.

Totuși, în ciuda înrudirii anumitor credințe, care ne face să ne considerăm egal cu ceilalți, există în fiecare din cei devotați progresului un element aparte, lăuntric, original, pe care trebuie neapărat să-l sesizăm și să-l scoatem în evidență dacă vrem să colorăm tabloul unei reușite, evadarea dintr-un cotidian apăsător. Cu riscul de a părea infideli lumii.

Acest element, prin însăși natura lui diferențiabil, această particularitate specială exprimată ca unic conținut al leadershipului, în contextul unei necesități acute de afirmare ca jucător competitiv și dinamic într-o lume aflată într-o continuă reconfigurare, este reprezentat de tendința către unitatea dintre „expansiunea admisibilului" și „prelungirea orientării cunoașterii" spre superioritate.

Ştiința care generează o gândire unică este o mărturie a convingerii profunde cu care se manifestă acea caracteristică a minții de a transforma orice conținut al cunoașterii și chiar al vieții într-un obiect de artă, proiectându-l în fața ochilor ca pe o lume inedită.

Admisibilul, pus în legătură cu multe lucruri, este un triumf al creației, putând fi desemnat și conceptualizat ca prezență a unui rezultatul pozitiv așteptat. El situează creația pe culmea cea mai înaltă a arcului existențial și profesional, ca intensificare a dorinței omului de a-și pune cunoașterea la dispoziția lumii, în slujba societății, dând un exemplu bun prin modul de a se raporta la sine însuși și de a se înțelege în posibilitățile sale de a fi.

Azi, tot mai des, exemplul de creator este redus la caracteristici secunde, datorită reprezentanților tumultuoși ai lumii a căror punct central de interes nu este originalitatea, nu calitatea sau durabilitatea unei creații, ci doar posibilitatea de a se vinde, indiferent de efecte.

În această ecuație intervine rolul de artist pus în ipostaza de lider. Acest rol este jucat tot mai des din două ipostaze: transmițătorul și receptorul.

Transmițătorul este omul care susține expansiunea admisibilului, constituind într-adevăr o calitate a autorității în domeniu. El nu dezvăluie neapărat modul cum trebuie să se efectueze ceva, cum ar fi o operă de creație, ci oferă repere despre ce anume se efectuează ca formă de promovare personală. Transmițătorul se apropie fundamental de ideea consumului de valoare ca obiect al conștiinței.

În timp ce Receptorul alocă aceste repere pentru a activa resursele de a face creație, în încercarea de a evidenția esențialul din conținutul artei sale.

Creația pe care o asociezi unei imagini din care trebuie să te inspiri ca să trasezi un orizont de predictibilitate în care știința ar putea atinge performanțele unei descoperiri epocale, are ca prima formă de manifestare înfăptuirea unui miracol numit "limbaj universal" ce transcende orice barierele culturale.

De o parte și de alta a leadershipului, orientat spre progres și inovație, se află unitatea dintre „expansiunea admisibilului” și „prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate”, urmate de cele două ipostaze: transmițător și receptor. Un artist pus în ipostaza de lider trebuie să fie la înălțime în amândouă ipostazele.

Prelungirea orientării cunoașterii spre superioritate poate fi atribuită încercării de a împăca două forțe antagonice: Tu însuți și Restul lumii, într-o ecuație în care rezultatul cel mai bun poate fi obținut doar dacă reușești să identifici nepotrivirile și cauzele de risc ce te pot împiedica să culegi roadele muncii de creație.

Una din piedicile care te împiedică să culegi roadele muncii de creație este să obții elementul noului, fără să percepi sensul dezvoltării lumii. Riscul cel mai mare este să-ți creezi propriul stil de gândire și de creație, evitând trendurile acestor vremuri prin originalitate.

Source: https://neculaifantanaru.com/de-o-parte-si-de-alta-a-leadershipului.html